

In memoriam Roelof Bijl (1948-2009)

Op zaterdag 28 maart 2009 werd Roelof Bijl tijdens een excursie van de Zeeuwse paddenstoelenwerkgroep in het Poelbos bij Goes opeens onwel. Ondanks snelle medische assistentie overleed hij kort daarna in het ziekenhuis van Goes. Die ochtend had hij eerst nog een concept van de nieuwsbrief van de Walcherse plantenwerkgroep voor commentaar rondgemaild en was vervolgens als gebruikelijk op de fiets van Middelburg naar Goes gereden. Hij werd 60 jaar.

Het enthousiasme van Roelof was enorm. Vanuit een cultuurtechnische achtergrond verschoof zijn belangstelling naar de wilde natuur in al zijn verschijningsvormen. Vaatplanten, mossen, paddestoelen, amfibieën, slakken: voor alles was hij in en van alles probeerde hij zoveel mogelijk waar te nemen en in inventarisatielijsten, verslagen en rapporten vast te leggen. Hij wist goed dat hij daardoor nooit een specialist in enig onderwerp zou worden, en talloos zijn de keren dat hij zei zich 'volgend jaar alleen met ...' bezig te zullen houden. Gestuurd door zijn rotsvaste geloof verwonderde hij zich over en bewonderde hij dagelijks de schepping zodanig dat hem dat toch niet lukte. Steeds weer werd zijn aandacht naar de breedte getrokken.

Toch werd de plantensociologie in de loop der jaren een concentratiepunt, kwamen er steeds meer vegetatieopnamen in zijn verslagen en werden zijn rapportages steeds professioneler van kwaliteit. Als vrijwilliger bij onder andere Staatsbosbeheer rapporteerde hij over natuurterreinen, maar zijn aandacht ging ook uit naar wegbermen, kademuren, stedelijk milieu, kortom alles waar hij iets interessants kon ontdekken.

De ernstige ziekten en problemen die hij het hoofd moest bieden, kwamen zelden ter sprake. Hij kon daardoor nooit een vaste werkkring vinden, moest met zijn gezin van een uitkering rondkomen en kreeg voor zijn inventarisaties hooguit een kleine onkostenvergoeding of wat apparatuur en literatuur. Maar via de natuur kon hij zijn energie kanaliseren en leverde hij – gelukkig ook in zijn eigen ogen – een nuttige maatschappelijke bijdrage.

Optimistisch en vol energie ging hij graag met anderen, maar ook veel alleen op pad. Meest voor dag en dauw, wanneer er nog niemand buiten actief was. Dat was trouwens niet zonder risico: toen hij op het slik bij Fort Rammekens in drijfzand terecht kwam, werd hij ternauwernood door een toevallig passerende boer met een trekker gered. Hij had wél een opname van pionierende *Spartina* gemaakt.

Bij PKN-excursies ver van zijn woonplaats Middelburg was hij als een van de eersten aanwezig. Op de fiets meestal, want dan nam hij de eerste trein, huurde een fiets bij een (soms niet eens nabijgelegen) station en kon dan op de heen- en terugweg nog een aantal leuke plekken extra bekijken. Tijdens de excursie was je hem wel regelmatig kwijt: dan was hij langer bij een mooie vegetatie blijven hangen of meende hij iets leuks buiten onze route te zien. Dat hij weer bij de groep terugkwam leed geen twijfel, maar waar en wanneer was de vraag.

Wie hem in het veld heeft leren kennen, zal zijn aanstekelijk enthousiasme en optimistische instelling node missen, maar de herinnering geeft ons een stimulans om op een gepassioneerde manier door te gaan met veldwaarnemingen. Voor zijn familie geldt dit verlies des te meer. We wensen hen toe dat ze het optimisme van Roelof in ere kunnen houden.

Wim van Wijngaarden